

Met zelfbeschouwingen bracht hij het eerste jaar na zijn mislukte schrijversloopbaan door. Hij begon aan het nut van veel, dat hem belangrijk had toegeschenen, te twijfelen. Zijn tijd, dien hij geofferd had aan de studie der filosofie, vond hij verloren tijd. Hij noemde het een kennis, die niet goed was voor de gemoedsrust en de gedachten over het leven zwaar maakte. Onderwijl werd hij gewaar, dat er een nieuwe persoon in hem ging ontwaken, alsof hij sterker uit het voorbijgegane stadium was te voorschijn getreden. Het nieuwe groeide mee in hem uit, als een zwellende vrucht en het maakte hem jong en krachtig voor het komende.

Toen ontmoette hij op het onverwachtst weer de vriendin, met wie hij sinds vele jaren alle aanknoopingspunten voor een verder intiem verkeer had verloren. Hij ontmoette haar aan een station, waar hij op de aansluiting van twee treinen stond te wachten.

Hij bemerkte haar in de drukte in eens voor zich: een slanke, amazone-achtige gestalte, donker gekleed. Op haar kleine ronde hoed met smallen rand stak een energiek omhoog staande reigerveer op.

Haar helle oogen lichtten:

„Frederik!”

Haar trekken waren sterk en ernstig; en zij groetten elkaar rustig en hartelijk als oude bekenden. Toen hij wat gepraat had, vond hij haar opvallend stil. Toen zweeg ook hij en dacht over haar zwijgen na. Hij vroeg zich af of dat verwijt moest beteekenen, dat hij haar zoo lang verwaarloosd had; en het bevreemde hem een beetje, dat ze dat zoo toonde. Onwillekeurig ging hij terug in de herinnering hoe ze met elkaar geweest waren als kinderen. Zij heeft wel veel van mij gehouden, meende hij, zij was goed voor mij; en ik beschouwde haar als mijn oudere zuster. Maar wat heeft dat hier mede te maken? Waarom zwijgt ze, nu er zooveel gezegd kan worden?

Zoo stonden zij daar allebei; zij, wat bleek, maar zich merkbaar beheerschend; hij, getroffen, nieuwsgierig en eenigszins bevreemd.

De trein floot. Zwijgend gaven zij elkaar de hand. Het leek niet ongewoon, dat zij geen woord ten afscheid zeiden.

Een week later kreeg hij een uitnoodiging van haar. Hij aarzelde niet, hij wilde alles weer goed maken; nog te onervaren om iets te begrijpen van de verschillende processen, die zich in den loop der jaren aan de menschen voltrekken en waarvan sommige reeds in wording van uit den tijd der jeugd dateeren.

Hij kwam en voelde zich thuis. Zij was nu een vrouw van dicht bij den aanvang der dertig jaren, met veel zelfbeheersching en huiselijke manieren. Hij vond aan haar veel veranderd: een zekere distinctie, een fijne wereldschheid en een voorname afgetrokkenheid, die hij niet van haar kende. Maar hij bedacht, dat hij vergat hoeveel er in talrijke jaren wel moest veranderen aan een vrouw, wier opvoeding haar geheel had klaar gemaakt voor het leven in de wereld. En hij begreep, dat het vroegere uit hun kindertijd niet meer te herstellen viel bij twee zooveel anders geworden wezens, en eigenlijk speet hem dat niet zoo erg. Hij was tevreden, dat hij haar altijd vrij en opgewekt tegen hem vond; en hij bemerkte er niets van hoe deze vrouw in haar stille zelf een belangrijken strijd uitstreed, die haar aan een verwarring van gevoelens dreigde over te leveren, waarin zij zelf geen uitweg meer zag.

Want hij had, door te komen, door op haar uitnoodiging in te gaan, zijn vriendin zichzelf in den val helpen lokken.

Hij wist niets van den vogel Phoenix, die Liefde heet. Hij wist niets er van met hoe groote, echte liefde het jonge meisje den kleinen jongen in die speelsche jaren van samen lezen en samen wandeltochten maken had lief gehad, hoe zwaar het haar was geweest eindelijk geheel afstand van hem te doen totdat zij plotseling bij de ontmoeting aan het station met ontroering ontdekte, dat